

Edessämme avautui jälleen uusi käytävä. Kuljimme sitä pitkin varovasti. Käytävä teki suorakulman vasemmalle. Kun olimme kulkeneet kulmasta, saavuimme toiselle käytävän pätkälle. Taas kuului kuulutus: ”Tervetuloa Kammiopelin neljänteen haasteeseen. Tehtävämme on päästä käytävän päähän välttäen polttavat ja sähköiset esteet.” Kun kuulutus loppui, seinissä olevista suuttimista ryöpsähtivät tulisuihkut. Kauempana käytävällä olevista seinissä töröttävistä piikeistä räsähteli voimakkaita sähköpurkauksia kuin pieniä salamoita. Tulta suihkuttavia suuttimia sijaitsi kuudessa eri kohtaa käytävää, kussakin kohdassa kaksi suutinta siten että yksi oli alhaalla ja vastakkaisella seinällä oleva toinen oli ylhäällä. Ne sammuiivat ja syttyivät joka toinen kerrallaan. Ensin ensimmäisessä, kolmannessa ja viidennessä kohdassa olevat suihkuttivat tulta. Sen jälkeen toisessa, neljännessä ja kuudennessa oleva pari syöksi liekkejä. Sähköpurkauksia vapauttavia piikki-pareja oli yhteensä neljä, kussakin parissa yksi yhdellä ja toinen vastakkaisella seinällä. Niissä sähköpurkaukset vuorottelivat samalla tavalla kuin liekitkin. Lähdin kulkemaan varovasti kohti esteitä. Kun toinen, neljäs ja kuudes liekinheitin syttyivät, syöksähdin ensimmäisen kohdalle. Kun ne sammuiivat, olivat kaikki suuttimet aivan pienen hetken aikaa pois päältä. Sitten ensimmäinen, kolmas ja viides syöksivät tuliryöpyn, juuri kun ehdin kakkos-suuttimen kohdalle. Toistin kulkuani tällä tavalla kolmannen ja neljän suuttimen kohdalle. Sitten kun syöksyin viidennelle liekinheitinparille, otinkin liikaa vauhtia ja luisuin kohti kuudetta liekinheitinparia. Menin jalat edellä kohti tulisuihkua. Tunsin viiltävää kipua kun liekin kuumuus iski vasempaan jalkaani. Lahkeeni kärventyi jonkin verran, mutta ei sentään syttynyt palamaan. Odotin nyt sähköpurkausten välejä. Ensimmäinen ja kolmas piikki-pari iski salamoita. Kun ne sammuiivat, siirryin ensimmäiseen väliin. Sitten kun toinen ja neljäs pari sammui, siirryin toiselle. Tätä toistaen pääsin pian loppujen esteiden läpi. Muut seurasivat perässä. He etenivät seuraten esimerkkiäni. Huomasin että Emilia huojui ja hänen liikkeensä olivat kankeita. Sen täytyi johtua kobran puremasta. Jotenkin hän pääsi kuitenkin ohi tuliesteiden. Muut pääsivät jo ohi sähköesteistä. Emilia yritti mutta epäonnistui juuri kun oli tulossa viimeiselle sähköesteele. Sähköpurkaus iski hänen kehoonsa saaden hänet kaatumaan lattialle. Hänen lihaksensa kouristelivat kehon läpi virtaavan sähkövirran voimasta. Sitten hän jäi makaamaan liikkumattomana lattialle. ”Onkohan hän elossa?”, Mirjam kysyi huolestuneena. Adam otti riskin ja kävi hilaamassa velton Emilian pois sähköesteeltä. Keräännymme elottomalta vaikuttavan toverimme ympärille. Adam kokeili pulssia ja tarkisti hengityksen. ”Hän on elossa, mutta vain juuri ja juuri”, hän sanoi. Katsoin Emilian vasenta kättä, johon käärme oli häntä purrut. Hampaanjälkien ympärillä oli suuri tumma mustelma. Odotimme hiljaa kunnes Emilian pulssi hiljalleen katosi. Myrky ja sähköisku olivat olleet ilmeisesti hänen sydämelleen liikaa. Se oli pysähtynyt. Surumielisinä pidimme hiljaisen hetken Emilian kunniaksi. Sen jälkeen jatkoimme matkaa. Saavuimme leveään huoneeseen. Huoneessa oli tuttuun tapaan ovi meitä vastakkaisella seinällä. Meidän ja oven välillä seiso tiikeri. Se ei kuitenkaan ollut kiinnittyvät pedon jalkoihin ja metallinen tukiranka myötäili sen selkää. ”Tervetuloa Kammiopelin viimeiseen haasteeseen. Tässä teidän tulee päihittää robotiikalla varustettu peto päästäksenne koko kammiopelin loppuun. Tähdätkää robottitukirangan punaisilla valoilla merkittyihin kohtiin. Aseet tähän tarkoitukseen löydätte seinustalta. Jos voitatte, lukittu ovi voittoon aukeaa.” Katsoimme tulosuuntamme mukaiselle seinälle ja löysimme neljä pidikkeissä roikkuvaa puista keppeä joiden päissä oli metallinen pyöreä pampula. Tiikeri lähestyi meitä muristen. Se vaikutti vihaiselta. Arvelin että sitä oli pidetty nälässä. Valmistauduimme kohtaamaan eläimen kepit tanassa. Nopeasti ja yllättäen se hyökkäsi. Tähtäsin kepillä ja osuin yhteen robottihaarniskan punaisista valoista. Peto nytkähti ja pysähtyi. Vaikutti siltä että haarniska oli antanut sille sähköiskun. Jotain muutakin tapahtui.

Huomasin ulospääsyn yläpuolella näyttöruudun. Siinä näkyi keltainen palkki. Pieni osa palkista oli muuttunut punaiseksi. Se oli kuin videopelin päävastuksen elinvoimapalkki. Peto tokeni ja kierteli etsien sopivaa kohtaa hyökätä. Piinallisen molemminpuolisen tarkkailun jälkeen se hyökkäsi kohti Adamia. Hän sohausi kepillään mutta ei osunut punaiseen valoon. Isku kimposi haarniskasta. Tiikeri murtautui puolustuksen läpi ja upotti hampaansa Adamin kurkkuun. Adam lyyhistyi verta pursuten kaulastaan. Hetken järkytyksen jälkeen Mirjam ja minä iskimme robottihaarniskan punaisiin valoihin. Tiikeri nytkähti. Näyttöruudun keltainen palkki kutistui. Tiikeri jätti maassa makaavan Adamin rauhaan ja keskitti huomionsa minuun ja Mirjamiin. Hajaannuimme molemmille puolille sitä. Kun se hyökkäsi minua kohti kaataen minut maahan, iski Mirjam takaa päin ja osui punaiseen valoon. Tiikeri jähmettyi. Tajusin ettei se enään kyennyt liikkumaan. Kömmin pois sen alta. Ilmeisesti robottihaarniska oli lamaantunut niin ettei peto enää kyennyt liikkuttamaan raajojaan. Keltainen palkki näyttöruudulla oli nyt muuttunut kokonaan punaiseksi ja sen alapuolella oleva ovi oli avautunut lukosta. Jumiin jäänyt tiikeri murisi vihaisesti samalla kun minä ja Mirjam kiiruhdimme maassa makaavan Adamin luokse. Hänen silmänsä tuijottivat lasittuneena eteenpäin. Suruksemme totesimme hänet kuolleeksi. Suljin hänen silmänsä ja pidimme hiljaisen hetken hänen muistokseen. Sitten nousimme ja kuljimme avautuneesta ovesta. Ovi johti meidät ulos takaisin asfalttikentälle. Meitä odottamassa oli harmaapukuinen mies, joka johdatti meidät takaisin odotusrakennukseen ja siellä toipumishuoneeseen. Kun saavuimme toipumishuoneen ovesta sisään, katseeni kiinnittyi ensimmäisenä tyttöystäväni Heleniin. Hän nousi ja ryntäsi luokseni. Halasimme pitkään. Olimme molemmat selvinneet suuresta haasteesta. Oli aihetta iloon.